

Arrest

nr. 197 807 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een inreisverbod uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13*sexies*. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S. (...)

voornaam : S. (...)
geboortedatum : (...).1977
geboorteplaats : /
nationaliteit : Algerijnse

In voorkomend geval, ALIAS: S.S. (...)

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te
begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 19/09/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

*Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met braak. (PV (...)/2017 van de
politie zone van PZ Vilvoorde-Machelen.)*

*Gezien het gewelddadige karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag
geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

*Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met braak. (PV (...)/2017 van de
politie zone van PZ Vilvoorde-Machelen.)*

*Gezien het gewelddadige karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag
geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te
schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de
openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“1. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vierde lid van artikel 74/11 §1 dat het volgende voorziet:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Toch zijn de redenen die verweerster inroept ter rechtvaardiging van het inreisverbod ingegeven vanuit het idee dat verzoeker een gevaar zou kunnen vormen voor de openbare orde:

“Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met braak. (PV (...)/2017 van de politie zone van PZ VILVOORDE-MACHELEN.)

Gezien het gewelddadig karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schade. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Artikel 74/11 §1 lid 1 Vw. vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met andere woorden een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het moge echter duidelijk zijn dat verweerster geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, met name :

- Het feit dat verzoeker de feiten erkend, en vermoed moet worden onschuldig te zijn totdat het tegendeel bewezen is,
- Het feit dat het voor de optimale verdediging van verzoeker in deze strafzaak noodzakelijk zal zijn voor verzoeker om zich (minstens af en toe) op het Belgische grondgebied te begeven,
- Het feit dat verzoeker geen kwade bedoelingen had, en betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt voor dat de duur van het inreisverbod niet evenredig zou zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Er zou geen rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4,

§ 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Overeenkomstig het eerste lid van art. 74/11 Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod.

- een proces-verbaal werd opgemaakt ten laste van verzoeker wegens diefstal met braak in een voertuig;
- verzoeker wordt geacht de openbare orde te schaden;
- verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden;
- het belang van de immigratiecontrole;
- het handhaven van de openbare orde.

Op basis van voormelde vaststellingen, besloot de gemachtigde terecht tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, terwijl in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet verplicht is een inreisverbod van 5 jaar op te leggen indien betrokkende de openbare orde schendt.

Artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het artikel impliceert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid heeft om een inreisverbod van 5 jaar op te leggen.

Aldus dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet te motiveren dat artikel 74/11, §11, vierde lid van toepassing is.

Bovendien benadrukt verweerder dat verzoekende partij geen enkel belang heeft met haar kritiek, daar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een langere duur van het inreisverbod oplegt.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met het vermoeden van onschuld, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Daarnaast haalt verzoekende partij aan dat verzoeker noodzakelijk op het Belgische grondgebied dient te blijven voor een optimale verdediging in de strafzaak.

Vooreerst laat verweerder gelden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de diefstal met braak uit een voertuig strafrechtelijk gevolgen zal ressorteren.

De aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied is niet vereist, aangezien verzoekende partij zich in de strafprocedure kan laten vertegenwoordigen door een raadsman.

Daarnaast heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt, daar een proces-verbaal wegens diefstal met braak uit een voertuig werd opgesteld lastens verzoeker.

De bewering van verzoekende partij dat zij geen actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke ernstige feiten van openbare orde verzoekende partij op haar kerfstok heeft.

Het betoog van verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gedegen gemotiveerde beslissing van de gemachtigde om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

In casu wordt in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij stelt immers:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met braak. (PV (...)/2017 van de politie zone van PZ Vilvoorde-Machelen.)

Gezien het gewelddadige karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

In casu diende de verwerende partij niet te verwijzen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Immers werd geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Een verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet zou dan ook geheel irrelevant zijn. Het feit dat voor de duur van drie jaar wordt gekozen onder meer omdat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet heeft gearzeld de openbare orde te schaden en dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde betekent niet automatisch dat een beslissing op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet

dient te worden genomen. Bovendien merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat de vraag kan worden gesteld naar het belang van de verzoekende partij bij deze kritiek, nu haar een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar en niet van vijf jaar.

Verder kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie. Waar zij stelt dat er een vermoeden is van onschuld totdat het tegendeel is bewezen, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief verslag van illegaal verblijf van 19 september 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat zij op heterdaad betrapt werd op diefstal met braak uit een auto, en dat zij bij het verhoor dat hierop volgde geenszins de feiten betwistte doch slechts verklaarde in het Rijk te zijn voor zaken. Uit het dossier blijken verder geen elementen waaruit blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de feiten waarvoor het proces-verbaal werd opgemaakt betwist. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten tot hoger genoemde motivering te komen van het inreisverbod.

Bovendien is het vermoeden van onschuld een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het inreisverbod is geen maatregel van strafrechtelijke aard, maar een administratieve rechtshandeling waarbij het vermoeden van onschuld niet dienstig kan worden opgeworpen. Het vermoeden van onschuld heeft niet tot gevolg dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing, niet zou mogen verwijzen naar de vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten nog zullen leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat het noodzakelijk is dat zij zich minstens af en toe op het Belgisch grondgebied dient te begeven "voor de optimale verdediging (...) in deze strafzaak", merkt de verwerende partij terecht op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de diefstal met braak strafrechtelijk zal worden vervolgd. Bovendien kan zij zich, indien het zover komt, laten vertegenwoordigen door een advocaat, zodat haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied niet noodzakelijk is. De verzoekende partij toont niet anders aan.

Verder komt het de Raad kennelijk redelijk voor dat de verwerende partij op basis van de elementen van het dossier tot de conclusie kwam dat de verzoekende partij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde, nu zij werd betrapt op heterdaad bij een diefstal met braak uit een voertuig. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift voorhoudt geen kwade bedoelingen te hebben gehad en zij stelt geen gevaar te vormen voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vierde lid dat het volgende voorziet "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Toch zijn de redenen die verweerster inroept ter rechtvaardiging van het inreisverbod ingegeven vanuit het idee dat verzoeker een gevaar zou kunnen vormen voor de openbare orde:

"Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met braak. (PV (...)/2017 van de politie zone van PZ VILVOORDE-MACHELEN.)

Gezien het gewelddadig karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schade. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster laat echter na dit te doen.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker meent onschuldig te zijn en de feiten betwist.

5. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd.

Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De motiveringsplicht.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Betreffende de vermeende schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Waar verzoekende partij nogmaals aanhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet gemotiveerd heeft over artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing niet heeft genomen op grond van voormeld artikel.

Het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, betekent niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze beslissing dient te nemen op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Bovendien benadrukt verweerder dat verzoekende partij geen enkel belang heeft met haar kritiek, daar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een langere duur van het inreisverbod oplegt.

In zoverre verzoekende partij aanhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker onschuldig zou zijn en de feiten betwist, verwijst verwerende partij naar hetgeen werd uiteengezet in het eerste middel.

Verwerende partij benadrukt dat verzoekende partij de strafrechtelijke feiten niet ernstig kan betwisten, daar hij op heterdaad betrapt werd van diefstal met braak in een voertuig.

Tot slot geeft verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet gemotiveerd heeft waarom zij niet voor een kortere termijn van het inreisverbod heeft gekozen.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie enkel rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, zonder te motiveren waarom zij niet gekozen heeft voor een kortere termijn van het inreisverbod.

Zie ook:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Het betoog van verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gedegen gemotiveerde beslissing van de gemachtigde om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu “Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met braak. (PV (...)/2017 van de politie zone van PZ Vilvoorde-Machelen.) Gezien het gewelddadige karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” Verder wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, namelijk “Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met braak. (PV (...)/2017 van de politie zone van PZ Vilvoorde-Machelen.) Gezien het gewelddadige karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom zij kiest voor een inreisverbod van drie jaar in plaats van een jaar of enkele maanden, gaat zij eraan voorbij dat slechts moet blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval – hetgeen in casu het geval is zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, onder punt 3.1.3. – en dat zij niet dient te motiveren waarom niet voor een inreisverbod van een kortere duur wordt gekozen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voor het overige haar betoog aangehaald in het kader van het eerste middel herhaalt, zodat kan worden verwezen naar de bespreking onder punt 3.1.3., waaruit blijkt dat de grieven niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu heeft verweerster deze balans duidelijk niet gerespecteerd.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 3 jaar (!)."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing zou kennelijk onredelijk zijn doordat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met de samenloop van omstandigheden.

Verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

In casu stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht vast dat verzoekende partij:

- geen gekend of vast adres,

- heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden,

- een proces-verbaal lastens verzoekende partij werd opgesteld wegens diefstal met braak,

- verzoekende partij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden,

- heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven,

- het belang van de immigratiecontrole, ..

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het eerste en tweede middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij door (de samenloop van) de specifieke omstandigheden van haar geval te negeren een onredelijke beslissing heeft genomen. Zij verduidelijkt voorts niet welke elementen volgens haar niet in de afweging die door de verwerende partij werd gemaakt werden betrokken.

Het middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954

van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn aandeel in de feiten waarnaar wordt verwezen betwist.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande zijn aandeel in de feiten, zijn verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 3 jaar.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.”

3.4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn aandeel in de feiten betwist.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij er kennelijk aan voorbij gaat dat uit het administratief verslag dd. 19.09.2017 blijkt dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op diefstal met braak uit een voertuig.

Verzoekende partij kan bijgevolg zijn aandeel in de feiten niet ernstig betwisten.

Terwijl ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker ten aanzien van de politiediensten niet kenbaar heeft gemaakt dat hij geen uitstaans met de strafrechtelijke feiten heeft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Vooreerst toont de verzoekende partij niet aan met welke stukken of gegevens naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden.

Verder kan zij niet ernstig voorhouden dat zij de feiten waarnaar wordt verwezen betwist. De Raad herhaalt dat uit het administratief verslag van 19 september 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op diefstal met braak uit een voertuig, en dat zij bij het verhoor dat hierop volgde geenszins stelde de feiten te betwisten doch slechts aangaf in het Rijk te zijn voor zaken. De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoekende partij bij een betrapting op heterdaad niet ernstig haar aandeel in de feiten kan betwisten. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij duidelijkheid had kunnen verschaffen indien de verwerende partij hierom zou hebben gevraagd, lijkt zij eraan voorbij te gaan dat uit het administratief verslag van 19 september 2017 blijkt dat zij wel degelijk werd gehoord. Zij toont verder niet aan dat ter gelegenheid van dit gehoor belet werd duidelijkheid te verschaffen aangaande haar aandeel in de feiten, haar verblijfsduur in het Rijk en

de reden van haar aanwezigheid. Overigens laat de verzoekende partij nog steeds na aan te geven welke elementen zij dan wel zou hebben aangebracht die tot een andere oordeelsvorming in hoofde van de verwerende partij zou hebben geleid. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat er in hoofde van de verwerende partij sprake is van onzorgvuldig handelen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU